Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Fadervor.

IV. Femte og sjette Bøn.

Og forlad os vor Skyld, som og saa vi forlader vore Skyldnere! Og led os ikke i Fristelse!

Der tales i Flertal — os, vor — i alle de Bønner eller Begæringer, som angaar os selv og vort Velvære: „Forlad os vor Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere."

Det første, vi saa ellers skal søge at fæste Opmærksomheden ved denne Gang er, at her siges Skyld, ikke Synd. Hvorfor det? Er det da ikke Synd, her tænkes paa? Og taler vi ikke om Syndsforladelse?

Aa, hvor Jesus ved at ramme! Synd er Skyld! Hvor ofte har du ikke hørt et Barn sige, naar noget galt var gjort: „Ja, men, det var ikke min Skyld!" Jo, min Ven, det er vor Skyld, naar vi synder, enten Synden saa bestaar i at gøre det, Guds Bud forbyder, eller i at efterlade det, de befaler.

Det er altsaa Skyldsforladelse, vi beder om i den femte Bøn, og du kan ikke bede denne Bøn uden at bekende din Synd som din Skyld.

Jesus har lært sine Disciple at bede om aandelige og evige og fuldkomne Goder, om det, der er Kilden til vort Livs Lykke. Og han har lært os at bede om de nødvendige timelige Goder. I femte Bøn lærer han os at bede om Befrielse fra et Onde, der er vor egen Skyld, og som vi maa blive af med, om vi skal kunne være lykkelige for Tid og Evighed.

Hør, hvad David siger om Syndeskyld, der ikke var bekendt og ikke forladt: „Der jeg vilde tie, hentærredes mine Ben under min Jamren den hele Dag. Thi din Haand laa Dag og Nat svar paa mig; min Livssaft svandt hen i Sommerens Tørhed." (Ps. 32, 3—4).

Og hør saa derimod, hvad han siger, efter at hans Tavshed var brudt: „Jeg bekendte min Synd for dig og skjulte ikke min Misgerning, jeg sagde: „jeg vil bekende mine Overtrædelser for Herren," du forlod mig min Syndeskyld." (Ps. 32, 5). Og han har begyndt denne Salme saaledes: „Salig er den, hvis Overtrædelser er forladt, hvis Synd er skjult. Saligt er det Menneske, som Herren ikke tilregner Skyld, og i hvis Aand der ikke er Svig."

Et Menneske kan ikke være lykkeligt uden at staa i godt Forhold til sine Medmennesker; staar han i Skyld til nogen, saa maa denne Skyld erkendes og afbetales, eller ogsaa maa han faa den forladt, før han kan være lykkelig.

Og gælder dette i Forhold til Mennesker, saa gælder det i langt højere Grad i Forhold til Gud. Uden at erkende og bekende vor Syndeskyld over for Gud kan vi ikke være lykkelige eller salige.

Men hvorledes kan jeg vide, at Gud har forladt mig min Skyld? Det kan du vide deraf, om du har bekendt den for Gud og bedt ham forlade dig den; thi Jesus vilde ikke lære os at bede saaledes og lægge Amen til vor Bøn, hvis han ikke med det samme vilde forvisse os om, at vor himmelske Fader er villig til at forlade os vor Skyld.

Hør ellers, hvad Apostelen Johannes skriver: „Dersom vi vandre i Lyset, ligesom han (Gud) er i Lyset, have vi Samfund med hverandre, og Jesu, hans Søns, Blod renser os fra al Synd". „Dersom vi bekende vore Synder, er han trofast og retfærdig, saa at han forlader os Synderne og renser os fra al Uretfærdighed." (1. Joh. 7 og 9). Tydeligere kan Guds Betingelse for Syndsforladelse ikke gives eller udtales.

Modsat siges: „Dersom vi sige, at vi ikke have Synd, bedrage vi os selv, og Sandheden er ikke i os." At vandre i Lyset — det vil sige i Guds Ords Lys — er den nødvendige Betingelse for at kunne bekende vor Synd og Skyld, og er vi ærlige, saa følger Bekendelsen.

Men om nogen ikke vil vandre i Lyset og ikke bekende sin Synd, saa har han ingen Lov til at tro, at Gud forlader hans Synde-Skyld.

Selvfølgelig fra sin Forudsætning og Betingelse er dette dejligeOrd: [illegible] Guds Søn renser fra al Synd" en stor Løgn. Men i sin Forbindelse med Vandringen i Lyset og Bekendelsen, og det lille „os" medtaget, saa kan du ikke lægge for stærk Eftertryk paa „renser os fra al Synd" og „renser os fra al Retfærdighed". Saa er der kun Renhed og Helligheds tilbage.

Hvem skulde nu tro det muligt, at et Menneske, der har faaet sin Skyld forladt, skulde kunne være uvillig til at forlade dem, der har syndet imod ham! Men Jesus har fundet det fornødent at tilføje: „Som ogsaa vi forlade vore Skyldnere."

Kender du Lignelsen om den store Skyldner (Mt. 18, 21—35)? Han fik sine ti Tusinde Talenter eftergivet, men han vilde ikke eftergive sin Medtjener de hundrede Denarer, som denne skyldte ham, hvorfor hans Herre atter tilregnede ham den oprindelige store Skyld. Jesus siger saa som Slutning av denne Lignelse: „Saaledes skal ogsaa min himmelske Fader gøre mod eder, om I ikke af Hjertet tilgive, enhver sin Broder."

Det kunde synes en ny Betingelse for Syndsforladelse, men denne Betingelse er i Virkeligheden ikke forskellig fra Vandring i Lyset. Om den store Skyldner havde været fremme i Lyset, da han vedkendte sig sin Skyld, saa er han ikke vedblevet at vandre i Lyset, men er atter gaaet ud i Mørket.

Den sjette Bøn følger naturlig efter den femte Bøn. Dersom der er Sandhed i et Menneskes Bøn om Skyldsforladelse, saa er der intet, han hjerteligere ønsker, end at han nu maa blive bevaret fra atter at synde imod Gud.

David beder: „Gud! skab mig et rent Hjerte og forny en stadig Aand inden i mig!" Hvad udtrykker det andet end et inderligt Ønske om, at han ikke atter skal synde imod Gud.

Og den, der kender sin Synd og beder om Forladelse for den som sin Skyld, han kender ogsaa baade sin iboende syndige Tilbøjelighed, sin Svaghed og Fristelserne udenfra.

Det er ikke Prøvelser, et Guds Barn beder om at blive fri fra, men det er saadanne fristende Omstændigheder, som kan lede ham til atter at synde og falde.

Luther lægger i sin Udlæggelse af femte Bøn Vægten paa, at vi intet har fortjent af, hvad vi beder om, og at vi synde daglig meget og fortjene vel idel Straf. Derfor beder vi Gud om, at han vil se bort fra vore Synder og af Naade give os, hvad vi beder om.

I sjvende Bøn peger han paa, at Djævelen, Verden og vort eget Kød vil bedrage os og forføre os til Vantro, Fortvivlelse og anden stor Skændsel og Last, hvorimod vi beder Gud bevare os, saa vi maa vinde og beholde Sejr.

Hvor store Ting — at have Guds Forsikring om, at al vor Skyld er forladt og saa hans Bistand mod Fristelse til paa ny at synde og hans Bistand til endelig Sejr.!

Et berømt Monument.

Af H. P. Hansen.

Hvis nogen ville paastaa, at Kina tidligere har været godt paa Vej til at blive et kristent Land, og Kristendommen i Færd med at blive ophøjet til Statsreligion i det himmelske Rige, vilde han sikkert ikke finde synderlig Tiltro hos ret mange Mennesker; de fleste vilde sikkert regne en saadan Paastand for ren og pur Fantasi, der intet har at gøre med historisk Virkelighed.

Og dog er det netop det, en japansk Videnskabsmand, Professor Saeki, søger at bevise i et nylig paa Engelsk offentliggjort Værk, udgivet af det ansete gamle Forlæggerfirma Society for Promoting Christian Knowledge, og ledsaget med et Forord af den kendte Oxford-Professor A. H. Sayce.

Værket, hvis Titel er: The Historian Monument in China, bærer Vidne om, at Forfatteren ikke blot er vel hjemme i den gamle japanske og kinesiske Litteratur, men ogsaa besidder et ret grundigt Kendskab til moderne teologisk Forskning i Europa, ligesom han ogsaa ved at skelne mellem, hvad der her er af blivende Værd, og hvad der kun er af underordnet Betydning.

Naar man læser hans Bog, faar man Indtrykket af, baade at der er store Omraader, som den europæiske Videnskab endnu ikke har gennemforsket, knap nok faaet Øje for, og at det vil være muligt for Østen paa forskellige Omraader, at yde et endog ret værdifuldt Bidrag til vor Viden.

Det maa dog straks tilføjes, at det er en dansk Videnskabsmand, Dr. Fritz Holm, der har Æren af gennem en omhyggelig udført Kopi at have gjort Monumentets Tekst tilgængelig for mere indgaaende Studium i den videnskabelige Verden, ligesom han ogsaa har offentliggjort en Oversættelse af den berømte Indskrift.

Den mest glimrende Periode i kinesisk Historie var, da Landet regeredes af det saakaldte Tang Dynasti fra 618—906, og det var netop i Begyndelsen af denne Periode, at de første Kristne, de saakaldte ventorianske, Missionærer ankom til Kina, hvor de blev vel modtagne af Regeringen.

Kineserne var, som det fremgaar af det nævnte Værk, paa den Tid høit modtagelige for fremmed Indflydelse. De smukke Vaser af brændt Ler og Porcellæn samt Terracotta-Figurer, som man har fundet i hin Tids Grave, bærer saaledes Vidne om græsk Indflydelse, ligesom det ogsaa vides, at der i sin Tid var livlig Handelsforbindelse, og at arabiske Handelsmænd fik Tilladelse til ikke blot at nedsætte sig i kinesiske Havnebyer, men ogsaa til at bygge Moskeer.

Ja, den europæiske Kultur, der saaledes over Arabien og Persien fandt Indgang i Kina, banede sig endogsaa Vej til Japan, hvor Mikadoen gerne vilde efterligne det kinesiske Hof i Lukius og Pragt.

Men sammen med denne Kultur fulgte et større eller mindre Kendskab til Kristendommen, og i et Tempel i Japan fra det syvende Aarhundrede har man fundet Indskrifter af et Alfabet, der er beslægtet med Syrisk og ledsaget af Korsfigurer.

Stenen, der blev opdaget 1625 af nogle katolske Missionærer, som gjorde Fundet kendt for den kristne Verden, blev rejst 781 og bærer en Indskrift, der handler om Udbredelsen af den „straalende Religion", som Kristendommen kaldes.

Monumentet er ikke mindre end 9 Fod høit, mere end 3 Fod bredt og 1 Fod tykt. Foroven findes en Dekoration, bestaaende af en stor Perle mellem to Fantasidyr. Under Perlen er udhugget en Trekant, der omslutter et Kors, en Sky, en Lotusblomst og to Myrtegrene, Symboler, der for øvrigt antyder en Blanding af Kristendom og Buddisme.

Derefter følger Indskriften, bestaaende af 1900 kinesiske Bogstaver og ca. 50 syriske Ord samt nogle syriske Navne, svarende til kinesiske Tegn, der nu er af stor Betydning som Nøgle til Bestemmelse af den kinesiske Udtale i Tang Æraen.

Selve Teksten, der handler om Udbredelsen af den straalende Religion eller Messias-Religionen, indeholder en filosofisk Udredning af Kristendommen samt en historisk Oversigt over dens Udbredelse i Kina.

Det hedder bl. a. om den: Denne Lære er nyttig for alle Skabninger og af Velsignelse for alle Mennesker; saa lad den have frit Løb gennem Kejserriget. Den straalende Religions Lov er spredt over de ti Provinser, og Riget glæder sig over stor Fred og Enighed. Klostre blev bygget i mange Byer, medens de enkelte Familier nød stor Velsignelse.

Professor Saeki, der for øvrigt mener, at have fundet Rester af Kristendommen i forskellige hemmelige Selskaber i Kina, gør udførligt Rede for den Sammenblanding, der fandt Sted mellem Kristendommen og Buddismen, der havde fundet Indgang i Kina flere Aarhundreder tidligere. Han giver saaledes, som det synes, meget antagelige Grunde for, at man i det hemmelige Selskab, kaldet Chintan-Chiao, har Efterkommere af de gamle kinesiske Kristne, Nestorianerne. Han hævder ogsaa, at den saakaldte Protestant-Buddisme i Japan kan føres tilbage til kristen Tradition.

Men det store Spørgsmaal er: Hvad er Grunden til, at Kristendommen, der for saa mange Aarhundreder siden var godt paa Vej til at erobre Kina, nu næsten er sporløst forsvundet?

Det synes, som om Nestorianerne har slaaet af paa Kristendommen, saa den i Folkets Øjne tog sig ud som en Gren af Buddismen. Det er altid en Fare for Missionen at affline Kristentroens Kanter og fremholde den som en Religion, der ikke er ny eller saa forskellig fra, hvad allerede er kendt. Saadan en Metode kan maaske undgaa øjeblikkelige Vanskeligheder, men stiler i Retning af Nederlag. Den Kristendom, der har ført til Sejr, har alle Tider været den, der holdt paa Klarheden og det skarpe Skel i sin Forkyndelse.

Nestorianerne har givet efter for Fristelsen til at undgaa et Kompromis med Buddismen, og da denne faldt, drog den Kristendommen med sig i Faldet.

Det er saaledes en i flere Henseender lærerig Historie, det gamle Monument har at fortælle Nutiden, og man kan ikke andet end være Professor Saeki taknemmelig for de nye Kendsgerninger, han fremdrager, og som i saa rigt Maal tjener til at kaste Lys over den gamle syriske Mission i Kina.

Sayce skriver, at Saekis interessante Bog er et af de betydeligste Værker, der nogen Sinde er fremført om Kristendommens Indførelse i det fjerne Østen og den endnu ikke forsvundne Indflydelse. Kristendommen har udøvet paa Kinas og Japans religiøse Tankefæt.

Man forstaar, at det gamle Nestorianske Monument, der laa begravet i Jorden i flere Aarhundreder, afgiver et værdifuldt Materiale for Missionens Historie, og det Værk, den japanske Videnskabsmand har udgivet, fortjener den største Opmærksomhed i den kristne Verden.

Historist Betragtning

i Anledning af Reformationsfesten.

Vi har set, hvorledes Kirken blev katolsk, det spredte samlede sig. Vi vil nu søge at eftervise, hvorledes en Del af den blev romersk katolsk. Det var, som sagt kun en Del af den, og hermed er allerede givet, at den romerske Kirke ikke har Retten paa sin Side, har aldrig haft den, naar den falder sig selv den hellige katolske Kirke i den ene saliggørende Kirke. Lige saa lidt har den sidstnævnte, det vil sige den græske Kirke Ret til at tilegne sig det katholske Navn til Udelukkelse af den vesterlandske Kirke eller nogen anden. Den katolske Kirke er hele Kirken, den Kirke som faithholder Troen paa den Treenige Gud, og som bekender Jesus Kristus, Gud og Mand, som sin eneste Frelser. Men Historien har bevirket, at vi ikke kan komme uden om dette at sætte Betegnelsen „katolsk" i Forbindelse med den romerske Kirke. Det er dog værd at mærke sig, at det er med Urette, den bærer dette Navn. Det er selvfølgeligt lige saa galt, naar den engelske biskoppelige Kirke, Episkopalkirken, i Bevidstheden om Roms Fejltagelse i vore Dage vil tilegne sig Navnet. Der er dog modsat dens egen Vidende og Villie Grund os haabe det noget betegnende i dens Paastand, den er virkelig, den Del, som kaldes Højkirken, halv romersk katholsk. Men nu nok herom.

Hvad vor egen, den lutherske Kirke, angaar, saa vil de reformerte gerne i vore Dage paastaa, at den er halv katholsk. Det passer dem især at paastaa dette, naar de bejler til vore Medlemmer. Naa. Faaretyveri er jo ikke anbefalelsesværdigt, og saa maa det smykkes lidt. Men de ved vel ikke bedre. I øvrigt er hele den reformerte Bevægelse et Skridt tilbage imodkatholicismen. Dette fremgaar tydeligst i dens Sammenblanding af Tro og Gerninger paa uret Maade samt af Retfærdiggørelse og Helliggørelse. Det fremgaar tillige af dens mangelfulde Forstaaelse af Arvesynden, som især Methodismen gør sig skyldig i (og Baptismen), samt i dens Blindhed over for Daaben, som det første Naademiddel til Frelse fra den. Men tilbage til Historien.

Rom var den gamle Verdens Hovedstad. Den havde Anseelse som ingen anden By i Verden. Som Følge deraf tiltrak den sig ogsaa Apostlenes især Paulus's Opmærksomhed. At faa disse Samfundscentrer kristnet (d. v. s. Antiokia, Korinth, Alexandrien, Rom osv.) betød at plante Surdejgen der, hvorfra den lettest kunde brede sig til alle Sider. Og den gjorde det. Men Folk vil jo gerne kunne pege paa noget stort. Og Rom var noget stort. Saa føjede for de Kristne Paulus's og Peters Anseelse sig til. De havde begge virket og lidt Martyrdøden der. De havde heller ikke virket forgæves, en livskraftig og missionerende Menighed blomstrede frem midt i den gamle Verdens fordærvede Hovedstad. Den øvede ogsaa Surdejgens Gerning paa det øvrige Italien, siden paa næsten hele Europa. At Kraften slappedes efterhaanden under den ne Forvandlingsproces, kan vel næppe undre saameget. Det var i Sandhed en Augiasstald, som skulde renses, og det krævede herkuliske Kræfter. Nu er Gud jo al Krafts Kilde, fra ham strømmer Livsfloden, som kan bortskylle Verdens Smuds. Men han bruger Menneskesnille og Menneskemagt, hvor de skulde stole paa og udelukkende bruge Guds Kraft. Men den Jesuittiske Grundsætning, „Hensigten helliger Midlet," blev til i Livet længe før Jesuitterne fik den formet i Ord, og den bruges af mange andre end Jesuitterne. Ved at følge denne Grundsætning, om end fra først af ubevidst, blev den romersk katholske Kirke, hvad den er.

Rom drev Mission, og nye Menigheder blev stiftet. Hver Menighed havde sin Biskop. Men Stridigheder i Menigheden er ingen ny Ting. De har været lige saalænge, som der overhovedet har været en Menighed. De følger med Synden og Skrøbeligheden og det dermed forbundne Kortsyn og den Egenvillie, som først aflægges, naar alt jordisk lægges til side. Disse Børn af Moderen i Rom henvendte sig til denne Moder og dens Biskop, naar noget skulde jævnes. Man søgede i Regelen for at have en dygtig Biskop i Rom. Saaledes voksede Roms Anseelse blandt de Kristne fra første Færd i Kirkens Historie.

Saa kom de store Kirkemøders Tid, ved hvilke saavidt muligt hele den kristne Kirkes ypperste Repræsentanter indfandt sig. At Biskopperne her indtog den første Plads er selvsagt. Naar de store theologiske Spørgsmaal skulde besvares, hvem kunde da bedre gøre dette end Kirkens ledende Mænd. Men tiet sad Kirkens dygtigste Mænd som Biskopper i Rom, Konstantinopel, Antiokia, Jerusalem eller Alexandria. De blev saa kaldte Patriarker. Endnu gjorde Roms Biskop kun Krav paa at være „den første blandt Ligemænd." Medkonstantin kom Statskirken. Fra nu af ophørte Forfølgelsen af de Kristne (fraset det lille Tidsrum under Justinian). Men saa trængte Verden sig ind i Kirken som aldrig før. Hedenskabets Tid var omme, men hedensk Tankegang, hedensk Overtro og hedenske Sæder vedblev mere eller mindre at hæfte sig ved Folkemasserne. Medens mange af de store Lærespørgsmaal blev besvaret, og hovedsageligt besvaret ret, i de første Aarhundreder efter Kristus, saa blev Livet mere og mere besmittet af Hedenskabet, især efter at Forfølgelserne ophørte. Men ogsaa nogle af Læresporgsmaalene blev enten uklart eller forfert besvaret. Selv hos Kirkens bedste Mænd var der endnu Uklarhed i mange Ting. Altsaa: megen Uklarhed hos mange, men Biskoppernes Anseelse voksede.

Medens man allerede i Begyndelsen af det tredie Aarhundrede havde samlet og vedtaget det Nye Testamente som Kanon (Regel) ved Siden af det Gamle Testamente (dog, den endelige Vedtagelse skete i Kartago 397 paa et Kirkemøde, hvor Augustin var Hovedmanden), saa vedblev dog den mundtlige Overlevering af indtage en fremskudt Plads ved Siden af. Og medens man skulde vente, at som Tiden gik, vilde denne Overlevering (Tradition) aftage i Anseelse, saa blev det modsatte Tilfældet; den fik større og større Indflydelse, gjorde sig mere og mere gældende som Norm: Bestemmelse af, hvad der er den rette Tro og Lære. De ældste Fædre stillede Traditionen under Skriften og fandt den kun at være ret, forsaavidt den var begrundet af Skriften. Irenæus, † 202, hævder, at Skriften har Nøglen til sin Forstaaelse i sig selv. Tertullian, † en Snes Aar senere, hævdede Skriftens Autoritet, men lagde til, at kun Kirken kan forstaa den ret. Ogsaa Cyprian og Origenes sætter Skriften over Traditionen. Cyrill af Jerusalem udleder ogsaa Traditionen af Skriften. Han siger: „Da ikke alle kan læse Skrift, men nogle ved Vankundighed, andre ved Mangel paa Tid hindredes i at komme til Sandhedserkendelse ud af Skriften, saa sammenfatter vi, for at ingen skal gaa fortabt, hele Skriften i disse faa Ord," (han mener Daabsbekendelsen). Athanasius siger, at Traditionen finder sin Stadfæstelse i Skriften. Augustin kalder Skriften Ordets Ord, og han hævder dens Ufejlbarhed og dens Klarhed. Imidlertid siger han: „Jeg vilde ikke tro Evangeliet, hvis ikke Kirkens Autoritet bevægede mig." Efter hans Tid blev det mere og mere almindeligt at sætte Traditionen som sideordnet med Skriften.

En Forfatter i det femte Aarhundrede, Vincentius Lerinensis, hævder, at der er to Principper, af hvilke Troens Artikler og det, som er nødvendigt til Salighed, maa bevises, nemlig Skriften og den kirkelige Overlevering. Efter den Tid blev det almindeligt at sideordne Traditionen med Skriften. Men Praksis i den katolske Kirke blev at sætte Traditionen øverst. Der hedder det: „Kirken siger." Og derefter har alle sig at rette. Et Bevis herpaa traf jeg i et katolsk Hospital. Jeg besøgte en Patient, som man havde givet en Bog at læse, der handlede om Maria. Der læste jeg følgende: „Den ugudelige Luther siger, at man ikke maa bede til Maria, fordi Jeremias siger: „Forbandet er den, som holder Kød for sin Arm." Men Kirken har altid lært, at man bør bede til Maria." Det har Kirken nu netop ikke i Tid gjort.

Til Skriftens Autoritet knytter sig uadskillelig dens Inspiration. Det er den Helligaand, som taler til os gennem den, og derfor er dens Ord Guds Ord. Men naar nu Kirkens Forklaring alene var den rette Forklaring, og naar man ved Kirken nærmest forstod Kirkemøderne og deres Repræsentanter, Biskopperne, saa er det klart at Biskoppernes Afgørelse blev Hovedsagen i Troeslærdomme. Det bliver en mere og mere staaende Formel ved Synoderne: „Det har behaget den Helligaand og os." Men saa kommer den romerske Biskop, som med Leo den store, † 461, kan betragtes som Pave, hele Kirkens aandelige Fader og Overhoved, med sit Krav paa at blive hørt. En af Leos Eftermænd Gelasius den første, † 496, gjorde gældende, at Kirkemødernes Beslutninger maatte have hans Sanktion for at blive Lov. Et hundrede Aar senere hævdede Paven at kun han havde Ret til at sammenkalde Synoder, de store Kirkemøder. Gangen i det hele bliver altsaa denne: Hvad der er Sandhed til Salighed, bestemmer Skriften (første Stade). Skriftens Mening bestemmer Kirken, det vil sige Kirkemøderne (andet Stade). Hvad Kirkemøderne skal bestemme, bestemmer Paven (tredie Stade). Altsaa er Kirken nu personificeret i

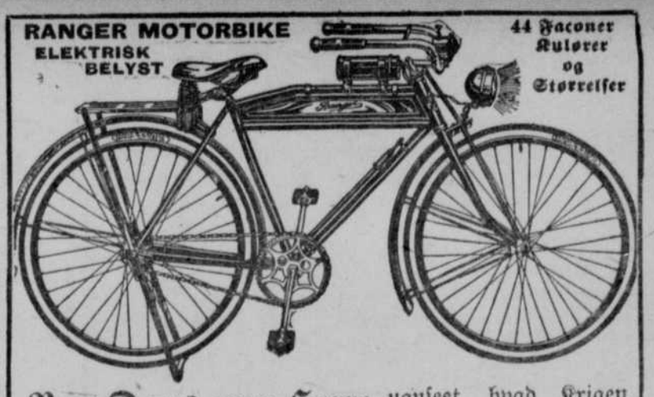

Vær Deres egen Herre uanset hvad Krigen frembringer. Hvadenten der er Krig eller Fred, **ei en Ranger Bicykle,** og De vil komme tidsnok til Arbeide, til Kirke, til at møde Venner, Kjæreste eller Familie. Rid hjem fra Arbeide, medens andre venter eller spaserer.

Vælg fra 44 Faconer, Kulører og Størrelser af "RANGER" Bicykler. Alle er afbildede i naturlige Kulører i vor nye Katalog. Mest komplette Udvalg af Bicykler i Verden, alle til Fabrik-Priser, fra **$15.75** op.

30 Dages Godkjendelse Vi vil sende den "RANGER" Bicykle De vælger, med **Fragtbeløbet fuldt betalt til Deres By,** for **tredive Dages Godkjendelse** — virkelig Rideprøve. Prøven er helt paa vor Bekostning. **Ringe,** Lamper, Hjul, Dele og Rekvisiter til **det halve af vanlige Priser.**

Send ikke Penge men send Kuponen idag for vor store nye Katalog, Fabrikpriser og **tredive Dages Godkjendelsestilbud.**

MEAD CYCLE COMPANY, DEPT. CHICAGO

Klip ud denne Kupon, send idag | Mead Cycle Co., Dept. ..., Chicago, Ill. Behag at sende mig Deres store nye Bicykle-Katalog, Fabriken-hjrette-til-Kjøbere Priser og 30 Dages Godkjendelses-Tilbud. Jeg forpligter mig ikke paa nogensomhelst Maade.

Navn _____

Gade _____ By _____ Stat _____

Bliv Ejer af den Jord De pløje.

Med en lille Sum Penge til Afbetaling kan De købe en god Agerbrug- og Kreatur-Farm paa lette Vilkaar. Betal for Landet efterhaanden som det dyrkes fra Aar til Aar. God Jord. Godt Nabolag. Skriv til

NESTOS CARROLL & HERIGSTAD, Lawyers, Minot, N. D.

FRIT KORT OVER MONTANA OG FRI OPLYSNING angaaende Græs- og Agerjord af det nordlige Montana. — Skriv til:
North Montana Immigration Ass'n, Dept. R., Havre, Montana.
— Alle skandinaviske Sprog tales her. —

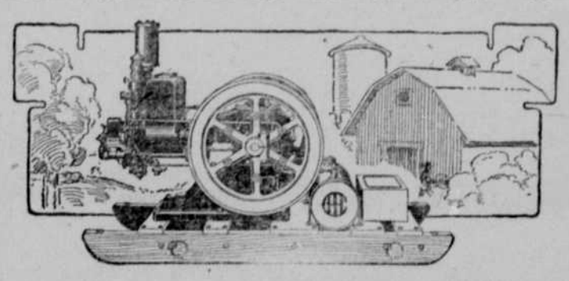

Kontrolering af Motor Priser

DER er endnu mange Mennesker som synes at tænke, at jo mindre de betale for en Motor, desto mere faar de for deres Penge. Der findes Farm Motorer i Handelen paa 6 Hestes Kraft, som variere i Pris fra omtrent $100 til $250. Der gives Folk som siger "6 H. P. er 6 H. P. Dersom jeg kan kjøbe den for $100, hvorfor skulde jeg saa betale mere?"

Der er imidlertid Forskjel, først, at en billig Motor kun giver Dem 6-H. P. for maaske et Aar eller to, og derefter vil De stadig have mer eller mindre Forstyrrelse i Motorens Drift. Ved derimod at kjøbe den bedre Motor, kjøber De 6 H. K. for en Levetid. Der en endnu ingen som ved hvorlænge Gjennemsnits Levetiden er for en Mogul Motor, men nogle af vore Motorer udvikle endnu, efter fjorten Aars stadig Tjeneste, deres fulde fastsatte Heste Kraft i det daglige Arbejde.

En anden Forskjel, og en stor Forskjel, er Regningen for Brændemateriale. Mogul Motorerne, som arbejde med billig Petroleum, ikke alene vare længere og arbejde længere end billige Motorer, men de spare samtidigt i Udgift til Brændemateriale, som snart udjevner Forskjellen i Motorens Anskaffespris. Desuden give de den værdifulde Tilfredshed ved at yde Dem en støt, paalidelig Kraft, naarsomhelst De ønsker den.

Ligemeget hvorstor Motor Heste Kraft De behøver paa Deres Farm, De vil finde det billigere i Længden og mere tilfredstillende i ehver Henseende, at kjøbe Deres Heste Kraft i Form af en Mogul Petroleum Motor. Lad os sende Dem nogle faa Kjendsgjerninger og Beregninger angaænde Motor Konstruktion og Priser for Olje, som ville overbevise Dem om Sandheden af Paastandene i dette Avertisement.

International Harvester Company of America
(Incorporated)
CHICAGO U S A
Champion Deering McCormick Milwaukee Osborne